

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1874/2015
Рж 397/15
14.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Ана Трнинић, адвокат из ..., против тужених КЈП „Наш дом“ из ..., кога заступа Драган Филиповић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Спасоје Терзић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог ББ изјављеној против решења Апелационог суда у Београду РЗ 117/15 од 11.06.2015.године и ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3795/2012 од 21.10.2014.године, у седници одржаној 14.12.2016.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба туженог ББ, изјављена против решења Апелационог суда у Београду РЗ 117/15 од 11.06.2015.године.

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3795/12 од 21.10.2014.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 372/11 од 19.03.2012.године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му солидарно, услед ништавости уговора о продаји, на име накнаде штете у висини исплаћене продајне цене пословног простора исплате 31.325 ДМ, са домицилном каматом почев од 11.04.1994.године па до исплате и износ од 30.000 ДМ са домицилном каматом почев од 18.01.1995.године па до исплате, у динарској противвредности, по курсу по коме банке откупљују ефективну страну валуту у месту плаћања на дан исплате, као и да тужиоцу накнаде штету у висини плаћеног закупа пословног простора, за период од 18.01.1998.године до 05.03.2009.године, у појединачним износима наведеним у изреци првостепене пресуде, са законском затезном каматом на сваки месечни износ од доспелости па до исплате, као и да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 1.382.125,00 динара, са припадајућом законском

затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом Комуналном јавном предузећу „Наш дом“ у ... накнади трошкове парничног поступка у износу од 165.000,00 динара, а туженом ББ у износу од 525.000,00 динара, са припадајућом законском затезном каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев за накнаду трошкова парничног поступка од досуђеног износа, за износ од још 140.718,00 динара туженом КЈП „Наш дом“ из ... и износ од још 45.000,00 динара туженом ББ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3795/12 од 21.10.2014. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је одбијена и потврђена пресуда Основног суда у Лозници П 372/11 од 19.03.2012.године, у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијена је жалба туженог КЈП „Наш дом“ из ... и потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбијен захтев туженог КЈП „Наш дом“ из ... за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца АА и туженог КЈП „Наш дом“ за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 395. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Београду, решењем РЗ 117/15 од 11.06.2015.године предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.

Тужени ББ је против другостепеног решења изјавио жалбу.

Одлучујући о дозвољености жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да је у конкретном случају реч о поступку започетом пре ступања на снагу Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11), па се применом члана 506. став 1. наведеног закона, овај поступак спроводи поодредбама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09) који је предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, због чега је жалба недозвољена.

Жалба као правни лек може се изјавити против пресуде донете у првом степену, у смислу члана 355. ЗПП и против решења првостепеног суда, у смислу члана 385. ЗПП.

Против одлука другостепеног суда-правноснажне пресуде донете у другом степену и решења другостепеног суда, странке могу изјавити ревизију, у смислу чл. 394. и 412. став 5. ЗПП.

Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на које ревизијски суд пази по службеној дужности. Побијана пресуда садржи јасне и потпуне разлоге о битним чињеницама које нису супротне изведеним доказима и нема недостатала због којих се не би могла испитати, па нису основани наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Другостепени суд је оценио жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности, због чега су неосновани наводи ревизије да је другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и „ВВ“ холдинг корпорација закључили су уговор о купопродаји под бр. Ов .../... дана 18.01.1995. године, за пословни простор у изградњи у ..., површине 34,18 м², по цени од 61.635 ДМ, а коју је тужилац исплатио. Рок изградње био је три године, а тужени ББ, пуномоћник продавца и адвокат по професији, у име и за рачун фирме-продавца је потписао и оверио у суду уговор. Затим је тужени ББ примио новчани износ за купопродајну цену непокретности и наведени износ је предао директору туженог КЈП „Наш дом“. Пословни простор продавац је стекао на основу уговора о изградњи инвестиционо-техничке документације од 02.02.1994. године и Анекса тог уговора од 19.04.1994. године, који је закључио са туженим КЈП „Наш дом“, с тим што је пословни простор био накнада за израду ове документације.

У току ове парнице, правноснажном пресудом Општинског суда у Лозници П 1172/02 од 08.10.2003. године, поништен је уговор о купопродаји пословног простора закључен дана 18.01.1995. године, из разлога што тужени ББ није имао оверено пуномоћје за закључење тог уговора. Затим је у овом спору правноснажном пресудом Окружног суда у Шапцу Гж 167/07 од 27.12.2007. године потврђена пресуда Општинског суда у Лозници П 459/05 од 22.11.2006. године којом је „ВВ“ холдинг корпорација обавезана да тужиоцу врати купопродајну цену пословног простора. Тужилац је по пресуди Окружног суда у Шапцу од 27.12.2007. године наплатио купопродајну цену од туженог КЈП „Наш дом“ у марту 2008. године, а у току је поступак противизвршења, ради повраћаја наведеног износа. Даном 19.07.2010. године, над „ВВ“ холдинг корпорацијом је отворен поступак стечаја који је закључен 08.12.2010. године. Тужилац је за обављање своје делатности узео у закуп пословни простор који је користио до 05.03.2009. године, а у међувремену је његово предузеће брисано.

Захтев тужбе за накнаду материјалне штете тужилац је засновао на тврдњи да је тужени ББ, као пуномоћник продавца који обавља адвокатску делатност, могао знати да законом прописана форма за закључење уговора о промету непокретности истовремено важи и за пуномоћје за закључење истог уговора. Како је уговор о промету непокретности ништав, тужилац трпи

материјалну штету у висини купопродајне цене непокретности, те изгубљену добит због немогућности да је користи у спорном периоду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете.

Наиме, тужени ББ, као заступник продавца, није имао овлашћење за закључење уговора у истој, обавезној форми за уговор о купородаји непокретности, али радник суда који је оверавао потпис пропустио је да утврди овлашћење туженог и основ за заступање и да у зависности од тога прихвати или одбије оверу. Након продаје (овере), тужени у име и за рачун свог властодавца примио је и предао купородајну цену туженом КЈП „Наш дом“. По оцени ревизијског суда, иако постоје недостатци у форми пуномоћја, тужени нису одговорни за штету коју је тужилац претрпео, а која може бити везана само за неиспуњење уговора о купопродаји, као непосредног узрока штете, што се не може приписати радњи туженог ББ, већ само радњама његовог властодавца који је са тужиоцем закључио уговор. Из истих разлога, ни тужени КЈП „Наш дом“ не одговора за штету јер није био уговорна страна. Како није утврђена адекватна узрочна веза између проузроковања и постојања штете, тужбени захтев, на основу члана 154. и 158. ЗОО, правилно је одбијен као неоснован. Недостатак узрочно последичне везе искључује одговораност тужених, па стога наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић